

SZABÓ GERGELY

alattomos

egyeztetett fegyenc-kredenc lett a merülés a fű alatt tenyerek csapják össze és be magad felbőgnék a drága motorok de legalább a hangjuk rohadt menő bőget-ném én is de csak téged bőgetlek minden este de nem reggel korcs felhőharcok érzéskarcok tüsszentenek az egészen borostás villanyoszlopok alatt csókok körforgások piknikék gyilkosságok kutyaszarok tartós történelem most aztán tényleg csak az vagyok ami rám hatott hülyeség hülye baromság hülyebaromszarság sűgod mindig hogy legyenek boldog vagy mi és csak röhögjek azon amivé a tettek lettek bennem de akkor semmi lennék mondom soha komolyabban rám mosolyogsz gúnyos vagy és kedves és megcsókolsz a villanyoszlop alatt

lélekterasz

szívázás a dinamitban mint őrült
betűzgető úgy ázott péppé a lélek
mint szivárvány az ipart ébresztgető
holdkeltében úgy lüktette ugrálóvá
az emlékszalagot mint az árnyékot
titokban gyűjtögető úgy mondja
ki szelektív nevét mint a legszabadabb
refréndoktor úgy marad előzetes
kétértelműség az igen mint
megsemmisített viharfüggelék
úgy egyszerre mint gyenge
elkerülés a szívázott lélekterason